

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/196/2018
Identifikačné číslo spisu:	6407204478
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6407204478.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne G. E., narodennej XX. XX. XXXX, bývajúcej vo T., A., zastúpenej JUDr. Rudolfom Fajbíkom, advokátom so sídlom v Banskej Štiavnici, ul. Dobšinského č.14, proti žalovanému A. E., narodenému XX. XX. XXXX, bývajúcemu v D., zastúpenému JUDr. Dušanom Klimom, advokátom so sídlom v Žiare nad Hronom, ul. Sládkovičova 16/61, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/128/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/655/2015 z 28. júna 2017, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7C/128/2007-241 z 9. februára 2015 určil, že do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, žalobkyne a žalovaného, patrí nehnuteľnosť (rodinný dom s pozemkom), spálňová zostava a záväzky z nesplatených úverov (prvý výrok), prikázal nehnuteľnosť a spálňovú zostavu do výlučného vlastníctva žalovaného (druhý výrok), žalovanému uložil povinnosť uhradiť navrhovateľke sumu 28 283,39 Eur na vyrovnanie podielov do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok), uložil povinnosť žalovanému aj žalovanej zaplatiť súdny poplatok (štvrtý a piaty výrok) a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania (šiesty výrok). Proti uvedenému rozsudku prvoinštančného súdu podal odvolanie žalovaný.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací prvým výrokom v záhlaví označeného rozsudku rozsudok prvoinštančného súdu v jeho prvom, druhom, treťom a šiestom výroku potvrdil, druhým výrokom zrušil štvrtý a piaty výrok prvoinštančného súdu, oba týkajúce sa povinnosti žalobcu a žalovanej zaplatiť súdny poplatok a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie a tretím výrokom rozhodol o trovách odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil stotožnením sa so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu a vecnou správnosťou jeho rozhodnutia, pričom sa dôsledne vysporiadal aj s odvolacími námietkami žalovaného.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu a proti výroku o trovách odvolacieho konania podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), pretože súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Namietal, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania napriek nejasnostiam v dokazovaní a rozdielnym výpovediam sporových strán, ako aj nevykonaným dôkazom a tomu, že prvoinštančný súd o návrhu pojednával od 23. 5. 2007 a spor rozhodol až dňa 9. 2. 2015. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy, ktoré sám na pojednávaní nariadil a tiež prietiahy v konaní. Poukázal zároveň na rozpornosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku na strane 7 v bode 5 hovorí o potvrdení piateho výroku rozsudku prvoinštančného súdu napriek tomu, že z výroku rozhodnutia vyplýva, že potvrdzuje šiesty výrok rozsudku prvoinštančného súdu. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok prvoinštančného súdu v jeho treťom a šiestom výroku (týkajúce sa povinnosti žalovaného uhradiť žalobkyni istinu 28 283,39 Eur na vyrovnanie podielov a jeho povinnosti uhradiť žalobkyni trovy konania) a rozsudok odvolacieho súdu v prvom výroku, v časti ktorou potvrdzuje tretí a šiesty výrok prvoinštančného súdu a v treťom výroku zrušiť a vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu nie je podľa jej názoru postihnutý vadou v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. ako to uvádza dovolateľ. Ten v skutočnosti namieta hodnotenie dôkazov, čo v dovolacom konaní nie je prípustné. Navrhla dovolanie odmietnuť, prípadne ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a naň oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 447 písm. c) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Dovolateľ v dovolaní namietal, že odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania. K uvedenému dovolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť

dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, preto týmto postupom odvolací súd nezasiahol do práva dovolateľa na spravodlivý proces. Dovolací súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti ustanovenie § 383 C. s. p., v zmysle ktorého odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. K námietke dovolateľa, že prvoinštančný súd ako aj odvolací súd porušili jeho právo na spravodlivý proces, keď prvoinštančný súd nariadil na pojednávaní vykonanie dôkazov výsluchmi svedkov, no nakoniec k tomuto dokazovaniu súdy nepristúpili, dovolací súd uvádza, že posúdenie a rozhodnutie o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. §§ 132 a 185 C. s. p. a v čase rozhodovania prvoinštančného súdu platné ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a nie strán sporu. Odvolací súd sa navyše touto skutočnosťou, ktorú dovolateľ namietať aj v odvolaní, zaoberal a to v bode 14 odôvodnenia svojho rozsudku, kde sa riadne vysporiadal s otázkou správnosti postupu prvoinštančného súdu ako aj potrebou vykonania uvedených dôkazov. Odvolací súd rovnako nedospel k záveru, že by bolo potrebné doplniť dokazovanie a postupoval v súlade s ustanovením § 384 ods. 2 C. s. p. V tomto prípade teda nemožno konštatovať porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. a preto tu bol dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) C. s. p.

11. V časti dovolania, v ktorej vidí dovolateľ porušenie jeho práva na spravodlivý proces prietiahmi v konaní, dovolací súd uvádza, že prípadné prietahy v konaní nemožno zamieňať s tzv. zmätočnosťmi vadami konania vyplývajúcimi z ustanovenia § 420 C. s. p., preto táto otázka nie je v rámci dovolacieho prieskumu relevantná.

12. Dovolateľ tiež namietať rozpornosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku na strane 7 v bode 5 hovorí o potvrdení piateho (V.) výroku rozsudku prvoinštančného súdu napriek tomu, že z výroku rozhodnutia vyplýva, že potvrdzuje šiesty (VI.) výrok rozsudku prvoinštančného súdu. V ďalšej časti dovolania dovolateľ tvrdil (strana 7 bod 3.1.), že nie je zrejmé, či bol potvrdený bod I v časti VI alebo V a ak bol potvrdený bod VI potom sa to stalo v rozpore so zrušujúcim uznesením pod sp. zn. 17Co/656/2015, ktorým bolo rozhodnutie o trovách zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Preskúmaním spisového materiálu dovolací súd zistil, že odvolací súd I. výrokom potvrdil okrem iných VI. výrok rozsudku prvoinštančného súdu, teda výrok týkajúci sa rozhodnutia o trovách konania, čo je zrejmé aj z bodu 20 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Zjavná písárska chyba v bode 5 uvedeného rozhodnutia nijakým spôsobom nespôsobuje porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces. Zároveň správnym nie je ani tvrdenie dovolateľa, že potvrdenie VI. výroku rozsudku prvoinštančného súdu odvolacím súdom je v rozpore so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu z 28. júna 2017 pod sp. zn. 17Co/656/2015. V tomto prípade sa totiž nejednalo o rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnutie o trovách zrušené a vrátené na ďalšie konanie ako to tvrdí dovolateľ, ale o rozhodnutie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie prvoinštančného súdu z 19. 05. 2015 č. k. 7C/128/2007-258 ukladajúce žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Ani v tomto prípade teda nedošlo k zásahu do práva dovolateľa na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd ďalej poznamenáva, že dovolateľ napriek všeobecným námietkam o porušení jeho práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. v zvyšnej časti svojho dovolania v skutočnosti namieta nesprávne hodnotenie dôkazov a nesprávne skutkové zistenia odvolacieho súdu. Takéto odôvodnenie dovolania však nespĺňa náležitosti vyplývajúce z § 428 C. s. p., t. j. odôvodnenie dovolania dovolacími dôvodmi, keďže nesprávne hodnotenie dôkazov a nesprávne skutkové zistenia nie sú dovolacími dôvodom v zmysle § 420 ani § 421 C. s. p. Táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie dovolania aj podľa § 447 písm. d) C. s. p.

14. Dovolateľ zároveň dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o trovách odvolacieho konania, a ktorý má preto charakter uznesenia. K uvedenému dovolací súd dodáva, že v danej časti dovolanie rovnako nie je prípustné. V zmysle § 419 C. s. p. je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, ak to zákon pripúšťa. Jeho prípustnosť z dovolacieho dôvodu podľa § 420 C. s. p. je však vylúčená, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej ani také, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť z dovolacieho dôvodu podľa § 421 je rovnako vylúčená a to z dôvodu, že

nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým by sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie.

15. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie dovolateľa podľa ust. § 447 písm. c) a d) C. s. p. odmietol.

16. O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni úspešnej v dovolacom konaní, priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.